

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΕΤΡΑΡΚΑ

Στὴν Κυρία Δάουρα (δὲν ἀκόμη ἐξοῦσε).

ΣΕΣΤΙΝΕΣ IV

Ὅποιος ἐπῆρε ἀπόφραση νὰ τριγυρνᾷ τῇ ζήσῃ
Πάνου σὲ πλάνη κύματα κι ἀνάμεια σὲ ξέρες,
Ἀπὸ τὸ χάρο χωρισμένος μ' ἓνα μικρὸ ξύλο,
Δὲν μπορεῖ πέρα νὰ πολὺ νὰ βρῖσκεται ἀπ' τὸ τέλος·
Γι' αὐτὸ θά'ταν καλύτερον νὰ γύρῃ σὲ λιμάνι,
Ὅσο στὸ διάκι του ὑπακοῦν ἀκόμη τὰ πανιά του.

Ἡ αὔρα ἢ τερπνὴ, ποὺ τοῦ πλοιαριοῦ καὶ διακί καὶ πανιά του
Μπιστευτήκα, δὲν ἔμπαινα στὴν ἐρωτιάρα ζήσῃ,
Κ' ἔλπιζα σὲ καλύτερον πῶς θά'ρραζα λιμάνι,
Ἀργότερα μ' ὁδήγησε σὲ χίλιες—μύριες ξέρες
Ποὺ τίς αἰτίες τριγύρω μου γιὰ τὸ θλιβό μου τέλος
Δὲν εἶχα μόνο, μὰ κ' ἐντὸς στὸ ἴδιο μου τὸ ξύλο.

Κλειστὸς πολὺν καιρὸ σ' αὐτὸ τ' δλότυφλο τὸ ξύλο,
Πλανέθηκα χωρὶς ματιά νὰ ρίξω στὰ πανιά του,
Ποὺ πρὶν ἀπ' τὴν ἡμέρα μου μὲ πῆγαινε στὸ τέλος·
Ἐπειτα εὐδόκησεν Αὐτὸς ποὺ μ' ἔφερε στὴ ζήσῃ
Νὰ κρᾶξῃ με νὰ γύρω τόσο ὀπίσω ἀπὸ τίς ξέρες,
Ποὺ ἀπὸ μακρυνὰ τοῦλάχιστο νὰ βλέπω τὸ λιμάνι.

Ἔτσι καθὼς διακραίνει φῶς τὴ νύχτα σὲ λιμάνι
Ἀπ' τὴν πλατεῖα τὴ θάλασσα φρεγάδα ἢ μικρὸ ξύλο,
Ἄν πάει καὶ δὲν τοῦ τὸ στεροῦν ἢ τρικυμιὰ εἴτε ξέρες,
Ὅμοια κ' ἐγὼ ἀπ' τοῦ πλοίου μου τὰ φουσκωτὰ πανιά του
Ἐδιάκρινα τ' ἀχνάρια πιά τῆς ἀλληνῆς τῆς ζήσης,
Καὶ τότες ἐλαχτάρισα νᾶφτανα πιά στὸ τέλος,

Ὅχι πῶς εἶμαι βέβαιος ἀκόμη γιὰ τὸ τέλος·
Μὲ τὴν ἡμέρα ἂν πιθυμῶ νὰ πιάσω σὲ λιμάνι,
Μένει ταξίδι μακρινὸ γιὰ τόσο λίγη ζήσῃ.

Και τρέμω, γιατί βρίσκομαι σ' εύκολόσπαστο ξύλο,
Και θά ποθοῦσα πιά νά μὴ γεμίζουν τὰ πανιά του
Μὲ τὸν ἀγέρα ποὺ σ' αὐτὲς μὲ τραβήξε τις ξέρες.

Ἄν ἴσως κ' ἔβγω ζωντανὸς ἀπ' τις ἀβέβαιες ξέρες,
Και φτάσει ἡ ἐξορία μου σὲ κάποιο καλὸ τέλος,
Πόση ποὺ θάνοιωθα χαρὰ νά γύρω τὰ πανιά του
Τοῦ πλοίου μου καὶ τις ἄγκυρες νά ρίξω σὲ λιμάνι!
Ἄλλοιῶς θά καίω ἀδιάκοπα σὰν ἀναμένο ξύλο,
Τὸς ν' ἀλλάξω εἶναι τραχὺ τὴ γνώριμή μου ζήση.

Δέσποτα ἐσὺ στὸ τέλος μου, κι ἀφέντη μου στὴ ζήση,
Πρὶν σπάσω ἐγὼ τὸ ξύλο μου κατὰμεσα στὶς ξέρες,
Δόσε καλὸ λιμάνι ἐσὺ στὰ ὁλόδαρτα πανιά του.

Μεταφρ. ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ ΧΑΛΕΠΑΣ

2 —

Ἵστερα θάχε θεοφὴ καλὴ, ὕπνο μ' ἀέρα καμπίσιο καὶ δουλειὰ τὴ
τὴ φροντίδα τοῦ κτημάτου καὶ τὴν ἐπιστάσια τοῦ χωριοῦ. Τὸ παρουν-
σιαστικὸ τοῦ Χαλεπά εἶτανε τέτοιο, ποὺ μπορούσε νὰ δώκει στὸν
καθένα μπιστοσύνη.

Νέος ἄνθρωπος, πολὺ ξαίρος, καλὰ μπασμένος σ' ἀ τερτίπια τῆς ζωῆς
τῶν ἀστῶν ἐργοστασιάρχων, θῆξιρε πῶς θὰ φέρονταν καὶ στὸν τσιφλι-
κοῦχο.

Γιομᾶτος ἀπὸ πολιτικὴ στὴν ὁμιλία του, θάμπωσε τὸν κύρ Σά-
λικρη μὲ τὰ ἔξυπνα λόγια του. Ἦξιρε ὅμως καὶ τὴ δουλειὰ τοῦ τσιφλι-
κιοῦ. Γνώριζεν ἀπὸ ἄλογα, ἀπὸ ζῆ ὅλωνε τῶν εἰδῶν, ἀπὸ ζευγάρια
καὶ ἀλέτρια, ἀπὸ ὕνι κι' ἀμάξια καὶ μηχανές καὶ θεριστάδες καὶ ἄλω-
νιστάδες. Σχεδὸν σὲ τσιφλίκι μεγάλωσε. Τοῦ πατέρα του ποῦτανε μιὰ
φορὰ μικροχτηματίζε, ἡ λαχτάρα εἶτανε νὰ τόνεδεῖ γεωπόνο, μὰ αὐτὸς
ἔσυρε κατὰ τίς ἐπαναστατικὲς ἰδέες. Καὶ τὸν ἔχασε ἀπὸ πλάγι του.
Στὰ ἐργοστάσια μέσα ἀκονίστηκε γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ βγήκε
ματωμένος πολεμιστῆς.

Τώρα ξανάβρισκε τὴ παιδιάστικὴ του ζωὴ. Μὰ τὴν ξανάβρισκε πε-